

Full diocesà

1 de novembre del 2015

p5 –Pelegrinatge presbiteral a Àvila

p6 –Les torres centrals de la Sagrada Família

L'origen de la festa de Tots Sants

L'Església ha volgut recordar amb la solemnitat d'avui que en el cel hi ha innumbrables sants que no cabrien al calendari. La festa de Tots Sants no és solament per a recordar aquestes persones, sinó també per a recordar la crida a viure la santedat, cadascú segons el seu propi estat de vida.

Des de l'Església primitiva, els cristians sempre van venerar els màrtirs per les seves virtuts heroiques. Guardar la seva memòria i els seus exemples els animava a viure també la radicalitat de l'Evangeli. És per això que també en guardaven les relíquies. En la Bíblia llegim que els cristians guardaven fins i tot roba i mocadors que sant Pau havia tocat (Ac 19,12).

Durant la persecució de Dioclecià (284-305) va haver-hi

tants màrtirs que no es podien commemorar tots. Així va sorgir la necessitat d'una festa en comú, la qual es començà a celebrar, encara que en diferents dates, a partir del segle IV. La Roma pagana acabava l'any el 21 de febrer amb una festa anomenada *Feralia*, per a donar descans i pau als difunts. Es resava i es feien sacrificis per ells. Amb la cristianització de l'imperi, els papes van voler canviar les pràctiques paganes. El 13 de maig de l'any 609 o 610, el papa Bonifaci IV va consagrar el Panteó romà (en la foto, on abans s'honoraven déus pagans) com a temple de la Santíssima Verge i de tots els Màrtirs. Així començà la festa que celebrem avui: Gregori III (731-741) la va transferir al primer dia de novembre i Gregori IV (827-844) va estendre aquesta festa a tota l'Església.

«Alegreu-vos-en i feu festa, perquè la vostra recompensa és gran en el cel»

Tots sants / Cicle B

Lectura de l'Apocalipsi de Sant Joan

Jo, Joan, vaig veure un àngel que pujava de sol ixent i tenia la marca del Déu viu, i cridà amb totes les forces als quatre àngels que havien rebut el poder de fer mal a la terra i al mar: «No feu cap mal a la terra, ni al mar, ni als arbres, fins que haurem marcat al front els servents del nostre Déu.» Llavors vaig sentir el nombre dels qui havien estat marcats: eren cent quaranta-quatre mil de totes les tribus d'Israel.

Després vaig veure una multitud tan gran que ningú no l'hauria poguda comptar. Eren gent de tota nacionalitat, de totes les races, i de tots els pobles i llengües. S'estaven drets davant el tron i davant l'Anyell, vestits de blanc i amb palmes a les mans, i cridaven amb totes les forces. «Hosanna al nostre Déu, que seu al tron, i a l'Anyell.» I tots els àngels s'estaven drets al voltant del tron, dels ancians i dels quatre vivents, i es prosternaren davant el tron amb el front fins a terra, adorant Déu, i deien: «Amén. Lloança, glòria, saviesa, acció de gràcies, honor, poder i força al nostre Déu pels segles dels segles. Amén.» Llavors un dels ancians em va preguntar: «Aquests són els qui vénen de la gran tribulació. Han rentat els seus vestits amb la sang de l'Anyell, i els han quedat blancs.»

(7,2-4.9-14)

Salm responsorial

Aquests són els qui vénen per veure-us de cara, Senyor.

(Salm 23)

Lectura de la primera carta de sant Joan

Estimats, mireu quina prova d'amor ens ha donat el Pare: Déu ens reconeix com a fills seus, i ho som. Per això el món no ens reconeix, com no l'ha reconegut a ell. Sí, estimats: ara ja som fills de Déu, però encara no s'ha manifestat com serem; sabem que quan es manifestarà, serem semblants a ell, perquè el veurem tal com és. I tothom qui té aquesta esperança en ell es purifica, tal com Jesucrist és pur.

(3,1-3)

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, en veure Jesús les multituds, pujà a la muntanya, s'assegué i els deixebles se li acostaren. Llavors es posà a parlar i els instruïa dient:

«Feliços els pobres en l'esperit: el Regne del cel és per a ells. Feliços els qui estan de dol: vindrà el dia que seran conso-lats. Feliços els humils: són ells els qui posseiran el país. Fe-liços els qui tenen fam i set de ser justos: vindrà el dia que seran saciats. Feliços els compassius: Déu els compadirà. Feliços els nets de cor: són ells els qui veuran Déu. Feliços els qui posen pau: Déu els reconeixerà com a fills. Feliços els perseguits pel fet de ser justos: el Regne del cel és per a ells. Feliços vosaltres quan, per causa meva, us ofendran, us perseguiran i escamparan contra vosaltres tota mena de calúmnies: alegreu-vos-en i feu festa, perquè la vostra recompensa és gran en el cel.»

(5,1-12a)

«Vaig veure una multitud tan gran que ningú l'hauria pogut comptar. Eren gent de tota nacionalitat, de totes les races, i de tots els pobles i llengües. S'estaven drets davant el tron i davant l'Anyell, vestits de blanc...»

Cridats a ser sants

Joan Mir i Tubau, prev.

Avui l'Església celebra la glòria de tots els sants, de tota aquella «multitud tan gran que ningú no l'hauria poguda comptar... gent de tota nacionalitat, de totes les races i de tots els pobles i llengües» que «han rentat el seus vestits amb la sang de l'Anyell» (lectura primera), que ara són «semblants a Déu» perquè el veuen tal com és (lectura segona), i són «feliços» perquè han sabut viure la lletra i l'esperit de les Benaurances (evangeli).

El Concili Vaticà II, en la constitució dogmàtica sobre l'Església, dedica un capítol a parlar de la vocació universal a la santedat i ens diu que la santedat és un do gratuït de Déu rebut en el baptisme i, alhora, una tasca que consisteix a conservar i completar en la nostra vida la santificació que vam rebre en aquell sacrament. Per això, afegeix: «Tots els fidels cristians, de qualsevol estat o condició, són cridats a la plenitud de la vida cristiana i a la perfecció de la caritat», santedat que «contribueix a una forma de vida més humana».

Els sants són gent que han descobert que el més important en la vida és Déu, i s'han posat de part de Déu. El camí per a assolir la santedat és ardu, però ben senyalitzat: les Benaurances, que defineixen la fesomia del sant; la pregària i el compromís personal, mitjans per a perseverar en el seguiment de Jesús fins al final; i, el més important, l'ajuda de la gràcia de Déu, així ho va entendre santa Teresa de Lisieux, que escrivia: «Desitjo ser santa, però sento la meva impotència i us demano, oh Déu, de ser vós mateix la meva santedat.»

La imatge

**El sermó a la muntanya (1436-43).
Fra Angèlic. Museu de Sant Marc
de Florència.**

Les benaurances, reflex de la vida de Jesús, són una invitació a fer-nos imitadors seus. Si ens deixem portar pel seu Esperit, descobrirem la felicitat que es troba compartint, essent humils, buscant la justícia i tenint el cor net. Aquesta felicitat no ens la prendrà ni la pobresa, ni el dolor, ni la persecució, i, a més, es projecta a l'eternitat.

Agenda

Lit. hores: Setmana III

2 dilluns

—Tots Els Fidels Difunts
—Sant Victori, bisbe (s.III)
Job 19,1.23-27a / Salm 26 / Filipencs 3,20-21 / Joan 14,1-6

3 dimarts

—Sant Ermengol, bisbe (*1035)
—Sant Pere Almató
Romans 12,5-16a / Salm 130 / Lluc 14,15-24

4 dimecres

—Sant Carles Borromeo, bisbe (1538-1584)
—Sant Eimeric, laic (1007-1031)
Romans 13,8-10 / Salm 111 / Lluc 14,25-33

5 dijous

—Sant Zacaries i santa Elisabet (s.I)
Romans 14,7-12 / Salm 26 / Lluc 15,1-10

6 divendres

—Sant Sever, bisbe i màrtir (s.VII)
—Sant Lleonard, monjo (*559)
Romans 15,14-21 / Salm 97 / Lluc 16,1-8

7 dissabte

—Sant Ernest, bisbe (*1148)
—Sant Fortià màrtir
—Beat Francesc Palau (1811-1872)
Romans 16,3-9.16.22-27 / Salm 144 / Lluc 16,9-15

8 diumenge XXXII de durant l'any / Cicle B

—Sant Godofred, bisbe (1066-1115)
1 Reis 17,10-16 / Salm 145 / Hebreus 9,24-28 / Marc 12,38-44

Cloenda de l'Any Jubilar de santa Teresa de Jesús

Redacció / Josep Castellà

El dia 15 d'octubre, festa de santa Teresa de Jesús, es cloqué l'Any Teresià amb dues solemnes eucaristies, una al monestir de Santa Teresa de Mollerussa i l'altra al santuari dels Carmelites de Tàrrega.

A les sis de la tarda, a l'església del convent de carmelites descalces de Mollerussa començà la celebració presidida pel senyor bisbe, acompanyat del rector de la parròquia de Mollerussa, altres preveres i un diaca. El bisbe, en l'homilia, repassà la vida de santa Teresa i el que ha estat aquest Any Jubilar. Ho aprofità també per a agrair a les monges carmelites la seva pregària constant.

Més tard, al santuari dels Beats Carmelites de Tàrrega tingué lloc l'altra

celebració eucarística de cloenda d'aquesta jornada, que també fou presidida pel bisbe, acompanyat pel rector de la parròquia de Tàrrega, el provincial dels carmelites de Catalunya, altres preveres i un diaca. El P. Bonilla, prior del convent de Tàrrega, tingué unes paraules d'agraïment i felicitació, acabant amb la pregària pel Sínode de la Família i el cant a la Mare de Déu del Carme.

Una de les pregàries de la celebració es dedicà a la carmelita missionera, Gna. Teresa Francès Garbayo, que, coincidint amb aquesta festa de la santa del 15 d'octubre, complia cent anys de vida, dels quals els trenta-dos últims residint a la comunitat de Nostra Senyora de les Virtuts de Tàrrega.

Jornades Dr. Josep Pont i Gol

Arquebisbat de Tarragona

Josep Pont i Gol va néixer a Bellpuig l'any 1907 i va cursar els estudis eclesiàstics al Seminari de Solsona. Fou ordenat sacerdot en 1931. Al nostre bisbat de Solsona va exercir diverses tasques, com ara professor del seminari, canonge de la catedral, secretari de cambra i canceller. Fou nomenat bisbe de Sogorb-Castelló; participà en el Concili Ecumènic Vaticà II, i l'any 1970 fou nomenat arquebisbe de Tarragona. Els darrers anys de la seva vida transcorregueren a Tarragona i a Solsona, on morí el 4 d'octubre de 1995.

Ara, en el vintè aniversari del seu traspàs, l'arquebisbat de Tarragona, concretament des de l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós, organitza unes jornades en memòria seva. Els dies són el 4, 11, 18 i 25 de novembre i el dia 2 de desembre, i els horaris seran de 10 a 2/4 de 12 del matí, o bé de 7 a 2/4 de 9 del vespre. Per a inscripcions i informació: tel. 977 23 38 33 / insaf@arqtgn.cat.

Les monges carmelites descalces segueixen tota l'eucaristia darrere la reixa, com sol ser habitual, participant-hi amb els seus cants. En acabar, els assistents a la missa passaren a saludar-les pel locutori del convent.

Pelegrinatge presbiteral a Àvila

Mn. Antoni Bonet

De l'11 al 14 d'octubre un grup de capellans del bisbat, acompanyats del bisbe Xavier, van pelegrinar a Àvila amb motiu del V Centenari del naixement de santa Teresa de Jesús. El primer dia van fer parada a Burgo de Osma (Sòria), on van visitar el conjunt de la magnífica catedral, claustre i museus, acompanyats d'un excel·lent guia. Després van dirigir-se cap a Àvila, on van visitar l'exposició «Las edades del hombre», enguany repartida en quatre seus: tres a Àvila i una a Alba de Tormes (Salamanca), totes elles centrades en la figura de santa Teresa. Fou tot un pelegrinatge marcat per les celebracions de l'eucaristia a l'església de la santa —on

van concelebrar amb el bisbe d'Àvila—, a Alba de Tormes —on van visitar també el museu carmelità— i al convent de Sant Josep. Cal destacar i agrair la bona acollida i acompanyament que van trobar en tots els indrets que van visitar; d'una manera especial, cal agrair el P. Miguel Ángel, carmelita descalç, que va guiar-los durant la seva estada a Àvila. Van ser uns dies intensos, en un bon ambient de germanor sacerdotal i tenint present en la pregària la Mare de Déu del Pilar i el Sínode dels bisbes a Roma sobre la família. A tots va deixar-los un bon regust i fou una bona manera d'apropar-se al missatge de la santa, ben actual en molts aspectes.

Restauració del finestral del campanar de la catedral

Fa unes quantes setmanes que van començar els treballs de restauració del finestral del campanar de la catedral de Solsona que es troba dins les sales del Museu. Les obres avancen a bon ritme i es comencen a veure els primers resultats. Per a conèixer de primera mà aquests treballs, el divendres dia 16 d'octubre es va dur a terme una visita tècnica a la qual assistiren el senyor bisbe, el Sr. Pere Rovira, del CRBMC, i representants del Museu. Els restauradors Aleix Barberà i Sílvia Marín van explicar els treballs que estan portant a terme. Actualment estan acabant la fase de neteja; després es durà a terme una fase de consolidació; i un cop acabada aquesta fase es donaran per acabats els treballs. La idea és mostrar l'únic fragment original que conservem del campanar romànic de

Santa Maria de Solsona. Aquest es mostrarà al públic amb totes les vicissituds històriques que ha patit. Aquest finestral del campanar passarà a formar part d'una ampliació de l'exposició d'art romànic del Museu Diocesà i Comarcal de Solsona. Aquesta joia romànica ja ha començat a rebre els primers visitants. Fins ara han passat pel Museu prop de tres-cents alumnes de diverses escoles de Solsona i comarca. Els nens i nenes han vingut a conèixer de primera mà el treball de l'Aleix i la Sílvia però també han descobert el romànic de la catedral, el seu campanar i tot d'històries al seu voltant. Tots ells participen en un concurs de dibuix i fotografia que pretén plasmar el campanar des del seu punt de vista. Vegeu la notícia sencera a www.bisbatsolsona.cat. Informa: Museu Diocesà i Comarcal.

Arrenca la construcció de les torres centrals de la Sagrada Família

Redacció

La Sagrada Família arrenca els treballs per a la construcció de les sis torres centrals seguint el programa d'Antoni Gaudí: la dels quatre evangelistes, la de Maria i la de Jesús. Així ho ha explicat el seu arquitecte director en una roda de premsa que ha tingut lloc a la Sala Creuer, a la base de la futura torre de Crist, i on també ha detallat l'estat de les obres i la cronologia dels pròxims anys.

«Seguim amb fidelitat els models i dibuixos de Gaudí», apunta Jordi Faulí, l'arquitecte director. Però també tenen un marge per a crear, com a la Sala Creuer, un espai no contemplat per Gaudí, que servirà perquè els visitants que pugin a la Torre de Jesús, a 172 metres d'alçada, puguin tenir un espai de reunió en el camí cap a Jesús.

Què s'ha acabat aquest 2015?

Aquest any s'han posat els vitralls definitius de les naus centrals, excepte la de l'absis. També s'ha renovat l'espai dedicat a les cantories, amb seients i barres de seguretat perquè aquest 8 de novembre, en la missa del cinquè aniversari de la dedicació de la basílica, puguin estar totalment acabades. El mateix passarà amb la sagristia de ponent, gairebé acabada per dintre, i que s'usarà en la missa del 8 de novembre. Per últim, val a dir que es finalitzarà completament la façana del Naixement, ja que l'únic que li manca és una porta de bronze, que s'hi col·locarà aviat.

I què es farà en el 2016?

L'any vinent està previst acabar del tot la sagristia de Ponent, així com la façana de la Passió, de caràcter auster i dur per tal d'expressar el sentiment que provoca la mort de Jesucrist. En el pòrtic d'aquesta façana ara hi ha setze columnes de granit construïdes, però encara queden pendents les dues centrals, on s'encabirà el sepulcre buit. També l'any 2016 s'enllestirà la Sala Creuer i el seu accés per l'escala de l'absis.

Les sis torres centrals

Els arquitectes de la Sagrada Família ja estan treballant en el disseny i la construcció de les sis torres centrals: la de Jesucrist serà la més alta, amb 172,5 metres, i acabarà amb una creu de quatre braços que il·luminarà tot l'edifici; la torre dedicada a la Mare de Déu mesurarà 130 metres, cobrirà l'absis i acabarà amb una estrella matutina; i les quatre torres dels evangelistes, que envoltaran la de Jesús, però que arribaran als 135 metres. La seva unió amb la torre central serà a 85 metres, on un pont de vidre unirà ambdues.

Cadascuna d'aquestes tindrà a la cúspide una escultura tetramorfa de cada evangelista. La construcció física d'aquestes torres no es podrà veure fins al 2017-2018 i acabarà l'any 2020, tot i que encara s'hauran de col·locar les cúspides. En aquest pla cronològic encara es contempla el 2026 com a any d'acabament de les obres arquitectòniques.

L'article

Retornar al ritme de la pregària

Jesús Renau, S.I.

De tornada de vacances tenies el propòsit de pregar cada dia. No era un propòsit ascètic i voluntarista, era una necessitat. Durant l'estiu entre una cosa i una altra havies trencat el ritme normal de la pregària, però havies tingut altres oportunitats de contemplar la natura, de comunicar-te amb persones amigues i d'experimentar que a vegades, quan potser menys ho penses, Déu és el qui inicia la relació. Ara, però, que retornaves a la normalitat, era el temps de la pregària diària, ni que fos un quart o potser mitja hora.

La realitat, però, s'ha anat imposant tossudament. Una urgència imprevista, la correcció d'unes proves, el soroll del carrer quan passen les ambulàncies que van a l'hospital proper, la Neus que et truca, la mala nit imprevista, aquell programa de televisió que va acabar a tres quarts d'una, etc. Així, el propòsit, i sobretot la necessitat, han naufragat estrepitosament.

No és que de tant en tant no hakis tingut Déu present, sobretot quan veies aquelles multituds de refugiats que fugien de la guerra, o quan estaves esperant el metro. Ell et sorprèn, ben cert, i t'angoixa una mica pensar que no has fet el possible per pregar cada dia i a poder ser a la mateixa hora, de matí. Un suau rum-rum, per dintre, està reclamant una estona per a l'Evangeli, i sobretot per a fer present Jesús intencionalment.

Fa alguns dies que això comença a preocupar-te i penses que et convindria fer un recés per posar els ritmes en ordre. Penses no un llarg recés, que és impossible en aquests moments, sinó potser un dia, una tarda..., potser... i mai no arriba la decisió. Del recés, per ara, res.

Prou de «potser». Prega avui mateix, ara mateix. Trenca aquesta rutina de deixar-ho per a un més endavant que no acaba d'arribar. Telefona a casa que ha sortit una urgència i que vindràs a sopar una mica més tard, estigues una estona en el parc, llegeix l'Evangeli del dia i connecta amb el Senyor sense gaires introduccions ni disculpes. Obre-li el cor i deixa't anar. Oi que molts imprevistos han trencat el ritme proposat? Doncs crea un imprevist de sentit contrari. Dóna't una sorpresa. «Hola, Déu. Sóc aquí.»

Cal començar aviat, ben aviat, i, sense gaires introduccions, parlar amb el Senyor com d'amic a Amic. Et penses que no ho sap? No et retreu res. Ets tu mateix que et sents un xic malament. Oblida-ho i comença de nou. Que la pregària «express» d'avui sigui l'anella de les que vindran a continuació. Si no pots a la millor hora, la prevista, troba uns moments a qualsevol altra hora. Prou que ho saps, que necessites un ritme normalitzat... i Ell també ho espera.

La Dita

«Fer cara de pocs amics»

Sebastià Codina, prev.

Això de la cara, l'aspecte de la cara i deu mil frases que fem servir la cara per a dir-ho gairebé tot, em fa pensar... sovint diem: Quina cara!

La cara ho diu tot. A la televisió hi surten algunes cares que fan basarda...

I si no, llegiu:

Cara de pocs amics, cara d'enfadat, mal carat, cara de dropo, cara de pomes agres, cara de ximple o de ximplet, cara de murri, cara d'eixerit, cara de simpàtic, cara d'espavilat, carallot...

Continuem: cara de Pasqües, cara girat, cara d'esmolet, cara de pinta, cara apagada, cara de picardia, cara de lluç, cara d'animal, cara nova, cara a cara...

Galtes de pa de ral i quines galtes!

Glossa

Discurs en l'inici del Sínode de Bisbes

Sant Pare Francesc

L'Església reprèn avui el diàleg iniciat amb la convocatòria del Sínode extraordinari sobre la família [...] per avaluar i reflexionar junts el text del Instrumentum Laboris, elaborat a partir de la Relatio Synodi i de les respostes de les Conferències episcopals i dels organismes amb dret.

[...] Voldria recordar que el Sínode no és un congrés o un "locutori", no és un parlament o un senat, on ens posem d'acord. El Sínode [...] és una expressió eclesial, és a dir, és l'Església que camina unida per llegir la realitat amb els ulls de la fe i amb el cor de Déu; és l'Església que s'interroga sobre la fidelitat al dipòsit de la fe, que per a ella no representa un museu al que mirar ni tampoc només que salvaguardar, sinó que és una font viva de la qual l'Església se sacia, per a saciar i il·luminar el dipòsit de la vida. [...]

Recordem que el Sínode podrà ser un espai de l'acció de l'Esperit Sant només si nosaltres, els participants, ens revestim de coratge apostòlic, humilitat evangèlica i oració confiada.

El coratge apostòlic que no es deixa espantar davant les seduccions del món, que tendeixin a apagar en el cor dels

homes la llum de la veritat, substituint-la amb petites i passatgeres llums, i ni tan sols davant l'enduriment d'alguns cors que –tot i les bones intencions– allunyen les persones de Déu [...].

La humilitat evangèlica que sap buidar-se de les pròpies convencions i prejudicis per escoltar els germans bisbes i omplir-se de Déu. Humilitat que porta a no apuntar el dit contra els altres, per a jutjar-los, sinó a allargar-los la mà, per a aixecar-los sense sentir-se mai superiors a ells.

L'oració confiada és l'acció del cor quan s'obre a Déu, quan es fan callar tots els nostres humors per a escoltar la suau veu de Déu que parla en el silenci. Sense escoltar Déu, totes les nostres paraules seran només "paraules" que no sacien i no serveixen. Sense deixar-se guiar per l'Esperit, totes les nostres decisions seran només "deco-racions" que en lloc d'exaltar l'Evangeli el recobreixen i l'amaguen.

[...] Iniciem el nostre camí invocant l'ajuda de l'Esperit Sant i la intercessió de la Sagrada Família: Jesús, Maria i sant Josep. Gràcies!

